

Kirkjehald

FOR GLOPPEN PRESTEGJELD
NR. 2 PÅSKA 1997. 27. årgang

Påskelys

Ein lynglimt om natta kan få det like lyst som midt på dagen. I ein augneblink vert heile himmelen opplyst, og sjølv bak fortrukne gardiner blir det lyst. Men så blir det liksom mørkare enn før, uhyggeleg mørkt.

Før brydde vi oss ikkje så mykje om mørkret. Vi var blitt vane med det. Men det skarpe lynglimtet gjer oss klår over kor mørkt det er.

Engelen som velta steinen frå grava, var som lynet å sjå til. Oppstoda er eit lynglimt. Ja, heile Jesu liv er som eit lynglimt i vår mørke historie. Vi såg eit liv fullt av nåde og sanning.

At kontrastane er store frå hans liv til det livet vi sjølve og andre lever, kan vi innrømme. Men å sjå oss sjølve er vi knapt i stand til, like lite som farisearen i tempelet som takka Gud fordi han ikkje var som andre. Dersom farisearen verkeleg kunne ha sett seg i den situasjonen, ville han ha blitt redd seg sjølv. Han står i tempelet og trur meir på seg sjølv enn på Gud. Men sjølv kan han ikkje sjå det. Dersom nokon ville seie det til han, ville han ha oppfatta det som ei uforskamma fornærming.

Vi er alle sjølvopptekne, snart på eit område, snart på eit anna. Men det er så mørkt at vi ikkje er i stand

til å sjå når vi er det. På same måte som vi har vanskeleg for å sjå oss sjølve, har vi vanskeleg for å sjå kvarandre.

Den rike mannen såg ikkje Lazarus som låg framfor døra hans. Vi har til og med vanskar med å sjå dei som står oss aller nærest. Vi unnskyldar oss sjølve, men er elles påhaldne med tilgjeving. «Kva kan det eigentleg nytte å tilgje? Han blir berre så innbils og trur at det er han som har rett.» I mørkret har vi så lett for ufrivillig å skade kvarandre og tru at det som eigentleg er bagatellar, er svære saker. Hadde vi lys, ville vi heller ha ledd saman enn slåss.

Evangeliet fortel om lyset frå himmelen som fekk gravmørkret til å vike. Lyset er Jesus Kristus, hans liv på jorda, hans død og oppstode. Oppstoda må vi ikkje skilje frå det liv Jesus levde. Jesus levde det sanne og ekte menneskelivet som Gud skapte den morgonen alt var «såre vel». Vi har øydelagd det, ikkje berre ved å slå Jesus i hel, men også for vår eigen del ved at vi stadig gjer det å leve til å forsvara oss sjølve.

Påske forkynner oppstode, ikkje oppstode for mitt sjølvopptekne liv, men Jesu oppstode. Oppstode og evig

liv betyr ikkje at mitt sjølvopptekne «eg» skal halde fram med å leve i alle æve. Vi må gå gjennom døden til oppstode. Oppstode vil seie at no skal eg vere fri frå alt som sökjer seg sjølv. No skal mørkret fly, no skal det for alvor vere mogeleg å leve.

Påska forkynner altstå ikkje udøydelegdom rein generelt, men forkynner Jesu oppstode. Ho seier at det livet som skal bli gjeve deg i oppstoda er ikkje det «eg»-livet som du lever no, men det er Jesu liv, det er kjærleiken sitt liv, fullt av nåde og sanning.

Jesu oppstode opnar for evig liv. Sin siger over døden deler han med oss, og meir enn det: Han gjev oss livet sitt. Vi skal, slik vi er skapte, ut frå våre forutsetningar i all æve få leve eit liv av same kvalitet som det Jesus levde og lever, eit liv fullt av nåde og sanning.

« - Tenk når engang
jeg uten synd skal leve,
hver tanke ren
hver gierning uten brist. »

Så får vi, i lyset av påska, innøve framtida i det vi står mot det vonde og er nådige mot kvarandre.

O. S. G.

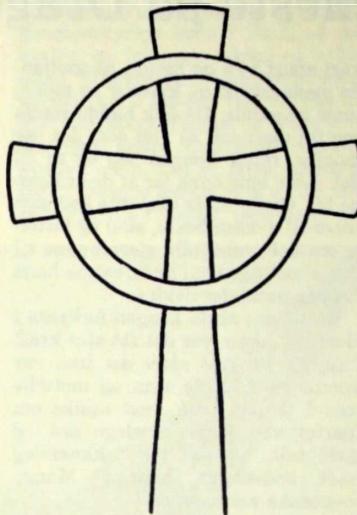
«Krossbod» - tilskipingar i Gloppen

Som innleiring til feiring av 1000-årsminnet om kristninga av dei fire fylka Firda, Sygna, Sunnmøre og Romsdal på Dragseidet søndag 25. mai, har bispane i Bjørgvin og Møre sendt ut «krossbod». 17. januar blei fire krossar sende ut frå Dragseidet til alle prestegjeld i desse fylka, og mellom 23. april og 5. mai skal Firda-krossen vere i Gloppen.

Då er det ønskjeleg med tilskipingar som på ymse måtar kan minne om kristenarven og oppmode folk i alle aldrar til å bli med på gudstenesta og andre arrangement ved krossen på Dragseidet helga 24.-25. mai. Vi held no på å planlege ulike tilskipingar i Gloppen medan krossen er her.

Det er sendt ut ei skisse av programmet til mogelege «medspelarar», men enno er det mykje som kan bli endra. Vi vonar likevel at «krossferda» i våre bygder kan bli omlag slik:

Onsdag 23/4 - Krossen vert overlevert frå Innvik prestegjeld til Gloppen på Utvikfjellet. Det kan markerast ved at ordførar, sokneprest og andre representantar for Gloppen møter opp, gjerne med hesteskoss og felespel, og fører krossen via den gamle kyrkjetopta på Øvreset til Breimskyrkja. Der blir det ei musikkandakt om kvelden kl. 20.

Torsdag 24/4 kan skulane i Breim ha tilskiping på den gamle kyrkjetopta på Reed.

Fredag 25/4 kan krossen førast over Breimsvatnet (via Kandal?) til kyrkjetopta på Eide, der skuleborn, skuleungdom kan ta imot og ta krossen med til tilskiping på Firda vidaregåande. Museet bør på ein eller annan måte koplast inn, gjerne med kulturkved/utstilling.

Laurdag 26/4 kan vere dagen for folketog/torgmøte på Sandane, med skulemusikk og medverknad av representantar frå kyrkjesamfunn som er i kommunen.

Søndag 27/4 er krossen med på overhøyringsgudsteneste for konfir-

mantane i Gimmestad om føremiddagen og tilsvarande i Hyen om kvelden.

Måndag 28/4 kan hyarane ha markering ved minnestenen for kyrkja i Hope.

Tysdag 29/4 står Rygg skule for tur med markering ved krossen på Rygg-øyra og Gamle Gimmestad kyrkje.

Onsdag 30/4 er Austrheim og Hauge samlingsstader.

Torsdag 1. mai høver det å ha krossen med på overhøyringsgudsteneste i Breim. Så står fredag 2. og laurdag 3. mai att for høvelege tilskipingar, før overhøyringsgudsteneste i Vereide og markering ved steinkrossen der søndag 4. mai. Måndag sender vi så krossboden med kyrkjebåt over fjorden til Eid prestegjeld.

Året for 1000-årsminnet om kristninga av folket i bygdene våre fell saman med kulturminneåret. Det skulle også gje gode tilknytingspunkt for krossbodprogrammet.

Asbjørn Gjengedal

«Krossbod» og innbyding til tusenårs-gudsteneste på Dragseidet

I 997 skifte folket på Nordvestlandet religion. Det skjedde på Dragseide, Stad, då Olav Tryggvason «kristna» fire fylke; Sygna, Firda, Sunnmøre og Raumsdøla.

25. mai 1997 vert dette tusenårs-minnet markert med ei felleskyrkjeleg jubileumsgudsteneste ved steinkrossen på Dragseidet. Biskopane i Bjørgvin og Møre innbyr folk frå dei fire game «fylka» til å komme for å stadfeste at den kristne trua er vårtru, og takke for tusen års historie

Snorre fortel

(omkring 1230) at religionsskiftet skjedde med makt: Hausten 997 «stemnde kong Olav bøndene til tings frå fire fylke nord på Dragseidet på Stad. Der skulle det komme folk frå Sogn og Fjordane og Sunnmøre og Romsdal. Kong Olav for dit med mykje folk.

Da kong Olav kom til tinget, baud han dei kristendommen der som andre stader, og fordi kongen hadde ein stor hærstyrke der, vart dei skrämdde. På slutten av talen baud kongen dei til vilkår; anten skulle dei ta imot kristendommen og la seg døype, eller så skulle dei halde slag med han. Man da bødene såg at det ikkje var råd for dei å slåst med kongen, vart det avgjort at alt folket skulle la seg kristne.»

Odd Munk fortel

(omkring 1190); Kongens (ting)bod

vart spurt vidt og breidt, og uteljande menneske kom, kvinner og menn, unge og gamle. Då folk hadde samla seg frå området, så vidt som det var mogleg, reiste kongen seg og sa til dei: «Gud løne dykk for at de er komne hit. Og for at de skal vite kva som tener til dykkar beste, skal eg fortelle om dei underfulle gjerningane til den almektige Gud og forkynne hans heilage namn for dykk.»

Folk seier at då kongen forkynne i Herrens namn, var det stå stor kraft i røysta hans at sjølv dei som var komne med harde sinn og motvilje mot å ta mot trua, vart mjuke om hjartet ved hans kjærlege ord og gode tale. Og dei tok takknemleg imot bodskapen hans..... Mange menneske vart døypte.

Folk vart og vert kristna

I tusen år har kristentrua vore nordvestlendingane sin religion. Men det er misvisande å bere seie at folket her vest vart kristna for tusen år sidan. Sanninga er at kristninga er eit uavslutta prosjekt. Det skjer framleis. Nye menneske vert kristna i dåpen, og menneske vert kristna når dei trur og tek imot Guds nåde, når dei samlast til gudsteneste, og tek imot ord og sakrament i bøn og med takk. Når vi samlast til festgudsteneste 25. mai 1997 vil vi be om at det blir slik, i takk for tru i tusen år og i dag, og med håp for framtida.

Som ei innbyding og førebuing til denne gudsteneste vil vi fornye ein

gamal skikk og sender no ut eit krossbod.

I Gulatingslova heiter det: «No skal prestane sende i kring fire krossar føre helge-dagane, kvar i si sysle, der han held gudsteneste.

Krossane skal sendast ut så dei kjem til alle stader i prestesysla. Krossane skal komme til kvart hus der døyk ryk. Kvar mann skal vere krossen til neste mann.»

Når freden skulle bli verna, vart det sendt ut bodstikke i form av ei pil; hærpil. Når freden - med Gud og menneske - skulle bli feira, vart det sendt rundt bodstikke i form av ein kross, som kalla folket til helg og gudsteneste.

Slik gjer vi det no, og sender rundt ein kross i kvart av dei fire fylka. Vi har valt å nytte den krossforma som vart mest brukt for tusen år sidan. Slik uttrykkjer vi fellesskap med dei kristne i England og Irland som gav oss del i trua.

I sol-krossen symboliserer ringen det fullkomne og heile: «Det er fullført!» Den krossfeste Kristus er verdsol, som giev evig liv.

Når no krossboda går frå stad til stad, vil vi be om at namnet på kvar prestegjeld og kyrkjelyd blir skrive på ringen, før krossboda blir borne vidare til neste kyrkjelyd. Ved jubileumsgudstenesta 25. mai vil så dei fire krossane bli borne fram, og på symbolsk måte uttrykke at folk i dei fire «fylka» har trudd i tusen år, og at vi stadfester kristentrua som vårtru.

Vereide kyrkje - den gløymde middelalderdomen

I 1631 reknar vi med at Vereide kyrkje gjennomgjekk ei kraftig restaurering. Det vart brukt uttrykk som: «av ny oppbygget». Sjølv om Ludvig Holberg fortel at kyrkja blei flytta frå flata oppe ved prestegarden og ned til sjøen, er det mest truleg at det er ein glipp, og at Vereide kyrkje, slik ho står i dag, går tilbake til mellomalderen.

Dersom Vereide kyrkje er ei mellomalderkyrkje bygd i 1631, så må kyrkja, ut frå byggjeskikk og utföring, tilhøre den eldste generasjon kyrkjer her i landet. Det vil seie eldre enn stavkyrkjene og eldre enn dei fleste andre mellomalderkyrkjer bygde i stein. Det er altså sannsynleg at Vereide kyrkje er ei av dei eldste kyrkjene i landet, men ho er lite

påakta. Grunnen er vel den at slik ho i dag framtrer med tilbygg og eit dominerande kvitmåla tårn, så tek vi henne for å vere ei vanleg kyrkje frå 1870-1880-åra.

Kyrkja vert, slik ho no presenterer seg, tvunga til å lyge om sin eigen alder. Men Vereide kyrkje er ikkje ei kyrkje som er ca. 100 år, men ca. 1000 år. Det skulle ho ha fått lov til å

Måleri av
Carl
Uchermann
1870.

fortelje oss. Det som mest lurer oss til å bomme på alderen, er tårnet.

Det var på visitas i 1860 at biskopen på vegner av stiftsdireksjonen kravde at det blei bygd tårn. Det var motstand i kyrkjelyden mot å byggje tårn. Heradsstyret vedtok ein nokså ironisk uttale. Dei syns det var underleg at den tid Stiftsmannen, som no var med i Stiftsdireksjonen, eigde denne kyrkja privat, fann korkje biskopen elles andre i Stiftsdireksjonen det usømeleg eller lovstridig at kyrkja mangla tårn, men no «arbeides det så rastløst» for tårn.

Ein god del arbeid vart gjort på kyrkja i 1861, men tårn vart ikkje bygt. Tårnet vart bygt i 1879 samtidig med ei ombygging av kyrkja.

Det var ikke den einaste mellomalderkyrkja som vart ombygd på den tida, det same skjedde med Fana kyrkje utanfor Bergen.

Ombygginga av Vereide kyrkje med tårn og senking av taket, var nok teneleg, men lite vakker. Snart kom det ønske om ei restaurering. I 1930 har kyrkjelyden fått ein plan for restaurering godkjent av Departementet. Dei viktigaste punkta der var heving av taket og riving av tårnet frå 1879.

For Fana kyrkje skjedde det same. Der blir på same tid vedteke ein restaureringsplan med omlag same hovedelement, heving av taket og riving av tårnet frå 1870. For Fana sin del gjennomførte ein restaureringsvedtaket med resultatet ein ser i dag. Ingen er i dag i tvil om at det er ei mellomalderkyrkje.

For Vereide kyrkje sin del stansa ein på halvvegen av økonomiske grunnar. Ein heva taket, men hadde ikkje pengar til å gjere noko med tårnet, med det resultatet ein ser i dag.

Ein hadde vel ikkje, då ein gav seg halvvegs i restaureringsarbeidet i 1931, trudd at ein ikkje skulle kome vidare.

Tør vi no tenkje oss å ta neste skritt, eller kjem vi ikkje lenger enn i 1931?

Ein kunne tenkje seg ei slik tårnløysing som for Fana kyrkje, slik at mellomalderkyrkja trengt tydeleg fram. Men ein kan også tenkje seg at ein giekk tilbake til kyrkja slik ho var før 1879, og då med våpenhus, kanskje med ein frittståande klokkestøpul. Eller ein kunne t.d., slik ein fagperson har foreslått, byggje nytt våpenhus, men bruke glas i overgongen til kyrkjemuren for å framheve den. Berre ein så enkel ting som å la tårnet få same farge som sakristi-tilbygget ville vere med på å tydeleggjere at vi her ikkje har med ei heilt vanleg kyrkje frå 1880-åra å gjøre.

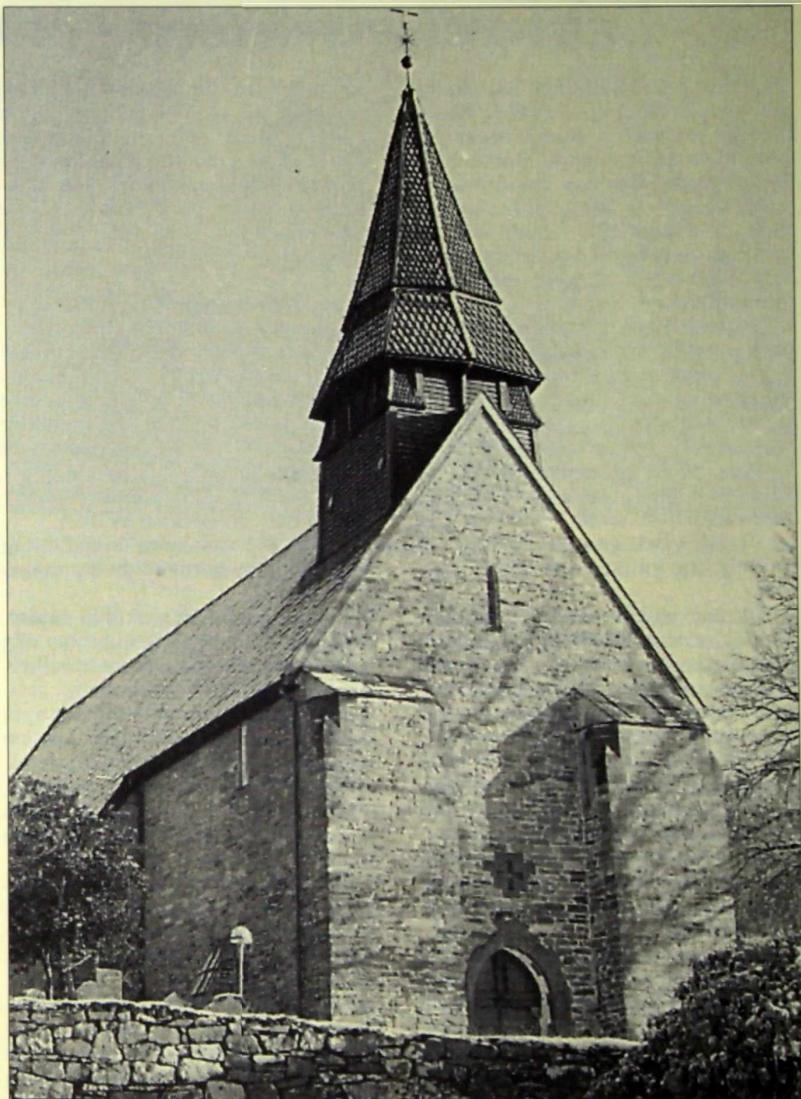
La oss ikkje krangle om dette, men gjerne snakke om det.

Skal vi for alltid begie restaureringsplanen frå 1931, og la «Nordfjorddomen» forblifte ei kamuflert mellomalderkyrkje?

Eller skal vi la «Domen» tre fram?

O. S. G.

Over til venstre på side 7 ser vi Fana kyrkje etter ombygginga. Biletet under viser same kyrkja frå nordaust, og biletet til høgre på denne sida er Fana kyrkje sett frå vest. (Bileta er frå boka «Norges kirker»).

Evangelie-sentera - ei Guds gave

Noko av det største som har skjedd på kristen-fronten i landet vårt i dag; er dei mange evangelie-sentera som siste åra har vorte starta opp i by og bygd. Der har hundrevis av rusmisbrukarar fått nytt mål og meinung med livet sitt. Og her har dei gradvis vorte løyste frå trøngen etter rus, i eit trygt og godt miljø med Jesus Kristus i sentrum.

Det var ikkje store, fromme menn og kvinner som var årsak til at dette kom i gang, men ein tater - Ludvig Karlsen og kona Lise. Ludvig hadde prøvt alt som prøvast kunne av fanteстыkke, rus og elendigkeit.

Han var i ferd med å gje opp alt. Då fekk han eit møte med Jesus, som forvandla livet totalt, både for han og kona. Dei mange bønene til Ludvig sine foreldre var ikkje forgjeves.

Det som skjedde no, førte til *handling og omsorg* for vene og kamaratar. Tre veker etter at livet hadde fått ny kurs, fekk dei innreia eit lite rom i garasjen. Her bad dei inn tidegare «svirebrødre» og delte med dei det store som hadde hendt; møte med *Jesus Kristus*, at Han er dei forkomne og elendige sin ven og hjelpar - og at Han gjev håp for håplause.

Dette utvikla seg vidare, og i 1983 vart det første evangeliesenteret starta på Roa, det var pinsevener som stod bak.

Det nærmeste senteret her på våre kantar, ligg på Hopen, i Flora kommune. Staden er ei naturperle med gode tilhøve, ikkje minst når det gjeld fiske- og friluftsliv. Mellom holmar og skjær i Høydalsfjorden finst det opp til 24 fiskeslag. Her har dei

nyleg fått ein stor, fin torsk på 20 kg, og lange på 19, 16 og 10 kg. Dette hjelper godt på matbudsjettet. Hopen Evangeliesenter har og vidergåande skule med kokke- og snikkarlinje. Talet på bebuarar er for tida 14.

Jesus Kristus som Herre i livet i staden for alkohol og narkotika

Arnulf Lunde har vore rusmisbrukar i 27 år, av sine 52 år. Han har ei dramatisk livshistorie bak seg. Vi har fått lov og stille nokre spørsmål - og høre litt om det han har opplevt av vondt og godt.

- Eg er fødd i Trondheim, men har budd i Oslo mestedelen av livet.

- Var det vanskeleg barndom og oppvekst som gjorde at du hamna på skråplanet?

- Nei, eg kan ikkje skulde på det. Foreldra mine var kristne. Far såg eg forresten lite til. Han var vel det ein kalla arbeidsnarkoman.

Mor og søstera mi var gode mot meg. Dei er borte no, men bønene deira, for meg, har bore frukt i si tid.

Eg stakke til sjøs som 15-åring. Var sugen og nysgjerrig på kva livet hadde å by på, ute i den store, vide verda.

Så snart vi kom til lands bar det på pub. Her flaut det i alkohol og stoff. Narkotikalangarane låg på lur og visste å slå til i rett tid. Taktikken då var å vere generøse og snille, spandere stoff når alkoholen hadde gjort si virkning. Når ein då hadde fått smaken på sterke saker, var det slutt på gjestfridomen. Då måtte ein betale ein blodig pris for narkoti-

kaen. Alt eg tente gjekk med til styggedomen. Var klar over at det var gale avstad, så eg flytte delvis tilbake til Oslo - for å verte kvitt elendigkeit - men den flytte like godt i lag med meg

Eg var innom fleire klinikkar for å verte avrusa og slutte med stoff. Men her brukte dei for det meste piller av ulikt slag til hjelpe, så eg vart berre verre av dette. Til sist hamna eg i den verste narkotikagjengen som var i Oslo, den tida.

- Korleis opplevde du det, då?

- Det går ikkje an å sette på trykk.

- Var det ikkje nokon som ville hjelpe?

- Det hende at kristne menneske kom bort til meg på gata og ville tale meg til rettes, men det nyttja ikkje. Kor velmeint det var, gav det berre eit stikk i samvitnet. Livet vart etter kvart ikkje til å halde ut. Men det lukkast ikkje å gjere det slutt, heller. Eg vakna til liv fleire gonger på sjukhus, etter overdose - utan å hugse nokon ting.

Ein gong i mørke prøvde eg å kaste meg utfor eit høgt platå med hard asfalt under. Staden var brukt til parkeringsplass om dagen. Då hamna eg ned i ein stabel med skumgummimadrasser, som p.g.a. plassmangel hadde hamna der siste døgnet

- Eg hadde heller ikkje fått meg noko særleg mat på vekevis, så det var berre skinn og bein om meg. Så hamna eg på Ullevål sjukhus for å døy. Låg på overvåking og fekk intravenøs føde. Eg var delvis utan medvit - men ei natt vakna eg litt og

høyrd at ein kristen sjukepleiar sat ved senga mi og bad for meg.

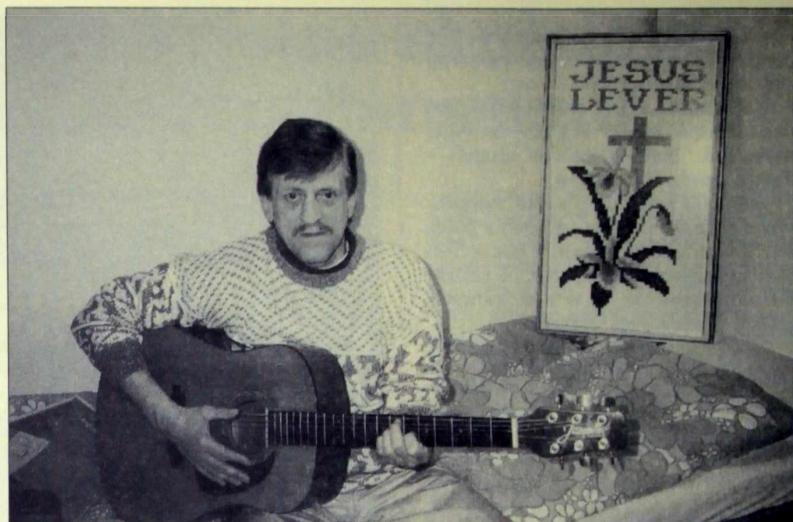
Jesus-namnet vart så levande, og minner frå bibelord eg hadde hørt frå barneåra dukka og oppatt. Eg reiste meg i senga, bad og ropa: «Jesus, hjelp meg!» Der og då skjede det eit under. Livet vende gradvis tilbake slik at legar og sjukepleiarar som stod rundt senga såg kor augo mine fekk att liv og glans - og kroppen friskna til og vart forandra.

Gleda over livet kom og igjen. Eg vart friskare og sterkare etter kvart, og vart snart utskriven. Då fekk eg plass på eit evangeliesenter. Og fekk då erfare kor nødvendig det var å få vere på ein slik stad - få ándeleg føde og gå vidare på. Men minna frå det tøffe livet eg hadde levt, strøynde på, freustingane og.

Då var det god hjelp i å klamre seg til lovnadane i Bibelen. I salme 50, v. 15 står det: «Kall på meg den dag du er i naud, så vil eg frie deg ut, og du skal prisa meg.» Og Joh. 3:16: «For så elskar Gud verda at han gav son sin den einborne, så kvar den som trur på han ikkje skal fortapast, men har evig liv.»

Etter kvart vart eg oppmoda om å reise rundt og vitne om det eg hadde opplevd. Etter eit møte i Oslo kom det ei mor og dotter og tok kontakt. Mora fortalte at på skulen dottera gjekk, hadde dei fått ei stiloppgåve om rusmisbruk. Og om eg kunne vere så bra og skrive ned nokre punkt, ein disposisjon som kunne vere til hjelp her. Under bøn gjorde eg dette. Ei tid etter fekk eg ei glad mor på tråden, ho fortalte at dottera var den einaste på heile skulen som hadde fått 6, beste karakteren, for stilien.

Dette fekk store ringverknader for

Arnulf er allsidig. Han har og fått nådegåve til å komponere dikt og songar, og han spelar gitar attåt.

min del. Så langt kreftene rakk, vart det stadig å reise rundt på skulane i Oslo og fortelje om det eg hadde opplevt, og átvare mot alkohol og narkotika. Ei meir lydhør forsamling enn desse ungdomane har eg sjeldan møtt. Dei «slukte» kvart eit ord - også om korleis Jesus hadde gjort under i livet mitt. Om skuleklokka ringde til frikvarter, sat dei som klister til pultane dersom eg ikkje var ferdig meg forelesinga. All ære til Jesus!

Alt i alt vart det 19 slike skulebesøk i Oslo. Eg fekk større frimodighet etter kvart, sjølv om eg er beskjeden av natur.

Underleg samantreff

På Jessheim, der det var fleire hundre menneske til stades, var eg og

fortalte livssoga mit og vitna om Jesus. Idet eg gjekk ned att i salen, var det ein kar som spratt opp og kom meg i møte. «Kjenner du meg igjen?» spurte han.

Det viste seg å vere overlegen på Ullevål sjukehus. Han drog meg med oppatt til mikrofonen og kunngjorde at han kunne konstatere at det var sant kvart eit ord; korleis Jesus hadde gripe inn og gjort under i dødens stund! Han vitna og om at dette vart medverkande til at han tok imot Jesus og.

I den stunda var det mange i salen som gret, av glede og underling. Mange kom fram til forbøn og frelse.

Påske - Getsemane

- Påska står for døra. Kva har den å seie for deg?

- Alt. Og serleg Getsemane, der Jesus måtte kjempe ein blodig kamp - for at vi skulle gå fri.

Getsemane. Det ordet fortel om den største siger! Ikkje min vilje, men din. Kalken måtte tømast - Jesus tømde den for oss.

«Då sola giek opp neste morgen, var dei små blomane rauda av blod, der Jesus hadde kjempa i bøn.» Kva den kampen innebar, veit vi knapt. Vi veit berre at uten den kampen hadde vi vore evig fortapt.

Arnulf er allsidig. Han har og fått nådegave til å komponere dikt og songar, og han spelar gitar attåt.

Til avslutning har vi fått lov å take med dette:

Himmelsk solskinn

*Jesus verdens lys er kommet til meg.
Den mørke natten er forbi
Jesu død på korset, gjelder for meg.
Min synd er sonet - jeg er fri.*

*Kor: Når himmelsk solskinn
bryter frem igjen.
En helt ny glede i mitt liv.
Jeg har himmelsk frydesang
i sjel og sinn.
Min synd er sonet - jeg er fri!*

*Jesus er mitt lys på denne ferden
mitt liv har fått en helt ny kland.
Et liv som seirer over verden
et hjerte fylt med en helt ny sang.*

*Jesus bar ditt liv til Golgata, venn.
Jesus vil være din fremtid
og ditt håp.
Frykt ikke for at Han skal svikte deg.
Han gir deg Hellig Åndens dåp!*

A. L.

Jorunn

Foto: Firda Tidend

Nye oppgåver for kyrkjeverja

Kyrkjeverja i Gloppe, Oddbjørn Almenning (biletet), har ansvaret for planlegging, drift og vedlikehald av kyrkjene i Gloppe, noko han har hatt sidan 1987.

Frå 1.1. 1997 trådte ei ny lov i kraft som inneber at Fellesrådet for Kyrkja også har arbeidsgjeveransvaret for dei tilsette ved kyrkjene, mot at det tidlegare har vore kommunen sitt ansvar. Likevel er det framleis kommunen som løyver pengar til drift av Fellesrådet, og dette har deretter budsjettansvaret ut ifrå tildelte kroner.

Dette betyr at Fellesrådet heretter på mange måtar blir som ei eiga bedrift å rekne. Det må utarbeidast retningslinjer og vedtekter i samsvar med avtaleverket, oppgåver som frå

no av skal utførast av kyrkjeverja som administrativ leiar for Fellesrådet.

Det er 18 tilsette ved kyrkjene i Gloppe, og for desse skal det utarbeidast instruksar, medarbeideramtalar skal haldast, og reglane i Internkontrollen må elles følgjast på alle punkt. Det må veljast eige verneombod og arbeidsmiljøutval, og det er såleis Fellesrådet som har ansvaret overfor Arbeidstilsynet.

Kontortida for kyrkjeverja følgjer den kommunale arbeidstida, og i tillegg blir det ein del arbeid på ettermiddag og kveld for å rekke over alle oppgåvene som kjem til ved å byggje opp ein ny organisasjon.

ihs

Fakkelen - det kristne skulelaget ved Gloppen ungdomsskule

Først har vi lyst å seie: «Hoppla vi lever»!! Vi har nemleg faste lagskveldar annakvar fredag på arbeidskyrkja (kl. 20-22) også i år. Vi er ein god gjeng ungdomar som treffast regelmessig der. Vi har hatt eit kreativt styre som tenkjer nytta, og går nye vegar. Noko av det kjekkaste har vist seg å vere aktivitetskveld på

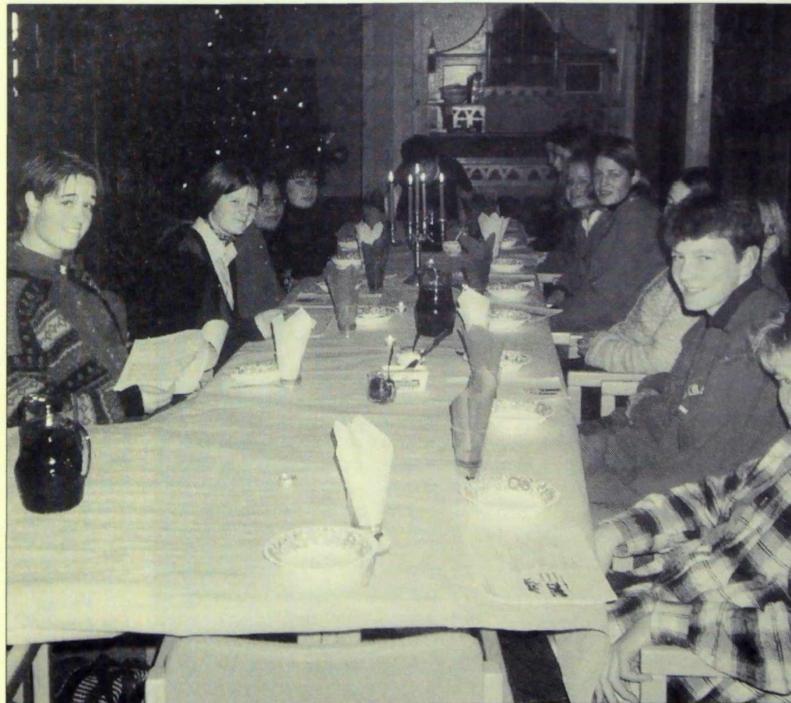
folkehøgskulen, ballturneringar, bake- og dekorasjonskveld. Filmkveldane er vi og glade for. Det viktigaste er ein fast andakt på kvar samling - elles mat og program. Nemner også at vi 19. desember hadde kake-lotteri utanfor Domus, der vi fekk ein god slant med pengar. Takk til eit aktivt styre!

Ein gong i månaden har vi styremøte i heimane til medlemene med Bibel og Bøn, samt andre aktuelle saker. «Dette er det kjekkaste ved å gå i Fakkelen. Då får vi også god mat», uttaler nokre av dei som sit i styret. Elles har styret stundom treff i storfriminuttet på skulen for oppsummering og for bøn. Talet for dei som har gått i Fakkelen har variert frå 5-15 dette året. Klart vi ønskjer at fleire skal bli med! Føremålet vårt er framleis at unge skal bli betre kjent med *Jesus Kristus* og vekse opp i trua på *Han*, samt vinne nye for *Herren*. *Jesus* er vår Fakkel.

Til slutt har eg lyst å seia: Nokre tykkjer at Fakkelen er kjedeleg. Kom og ver i lag med oss. Hugs at det er du som skapar miljø og kan vere med å påverke og gje av deg sjølv og ta imot frå andre ungdomar. I staden for å vende tommelen ned for Fakkelen; kvifor ikkje sjekke det ut sjølv. *Gå - kom - og ver i lag med oss. Du er hermed utfordra og invitert. Velkommen!*

Beste helsing

*Grethe R. Tennebø
vaksenleiar*

Frå juleavslutninga på Arbeidskyrkja, desember 1996.

«Vi er sprell, sprell levande ungar»

Slik syng borna i Sandane barne-gospel - og det er sant. Det var sprell levande ungar, og ein sprell levande dirigent eg møtte på øvinga i Arbeidskyrkja i Mona. Jorunn Bakke, som er musikalsk leiar for koret, har eit utruleg godt lag med borna, og får dei fort med «på notane». Her var det song, musikk, miming og dramatisering. Her var det kjekt å vere.

I kyrkjestova sit fem av foreldra

og kosar seg med kaffi og kjeks, Anne-Elisabet Gloppestad, Sonja Djuppegodt, Bente Jevnliid, Anita Johansen og Arne Høyland.

- Barnegospelkoret er eit fint til-tak som vi er svært akksame for. Leiarane er flinke og Arbeidskyrkja har fine lokale. Det er flott at borna kan lære songar og lære å oppstre. Det har vore fin utvikling frå borna starta koret til no, seier foreldra. Koret starta opp att i 1996 etter å ha

lege ned eit par år. Omlag 30 born er med på øvingar. Vel 40 er betalande medlemer. Alder 4-9 år. Øvingane er annakvar tysdag kl. 17.00.

Magni Evebø Sand og Karin Urke er leiarar. Dei har ansvar for administrering, praktisk opplegg og an-dakt.

På programmet i vår står: Barnegospelfestival på Eid i april, song på familiesamling i høve innviing av Arbeidskyrkja i Mona i mai. Ivar

«Vi er
sprell,
sprell le-
vande ung-
ar og vi
syng sprell,
sprell le-
vande song-
ar. Vi har
ein levande
Gud, og vi
er levande
lys.»

Linn Kirsten Myklebust og Veronika Bo Holvik tykkjer det er kjekt å synge i kor. «Vi er sprell, sprell levande» er den kjekkaste songen. Å opptre i kyrkja er litt flaut, men mest kjekt.

Skippvoll skal gje ut ny CD, og han vil ha med to songar av Sandane barnegospel. Det blir spennende.

- Vi ser på arbeidet med koret som ein del av kyrkjya si dåpsopplæring, seier Karin Urke.

- Vi legg vekt på at borna får vere seg sjølve, vere sprell levande, med sjel og kropp. Vi har adakt på kvar øving. Vi syng ulike typar songar - om dyr og menneske, blomar og born, Gud og Jesus.

Vi set stor pris på den gode kontakta vi har hatt med foreldra. Er det fleire som ynskjer å vere med, så er dei velkomne, seier Karin.

Til avslutning på øvinga denne tysdagen stilte borna seg i ring og sang:

«Vi takkar deg Herre for songen
og at vi får sygne i kor.
No gir vi deg songen tilbake
med bøn om frihet og fred
på vår jord.»

Oddlaug V.

Kjære venner!

Til dei vi møtte i desember må vi seie eit stort takk for sist! Men det vart dverre få av dykk vi fekk høve til å møte i dei korte vekene vi var i Norge denne gongen. Sjølv om vi av ulike grunnar ikkje kunne stille opp i alle dei samanhengar det var ønskjeleg, er det likevel viktig å vite at de står saman med oss i dette viktige oppdraget som det er å kryssse grenser med den glade bodskapen!

Etter fire år i Brasil kjenner vi oss heime, både vi og ungane. Det var underleg å ta farvel med familie og venner i Norge, for vi syntest å merke tvilen og skepsisen i stemna når dei spurde; «Gleder de dykk til å reise ut igjen?» Ja, og gleda svarte til forventningane. Etter 6 kalde, men fine veker i Norge, var det deilig å lande på brasiliansk jord igjen. Kjenne varmen både frå sola og menneske slå imot oss! Gud er god

som har skapt dette fantastiske landet, og folket! Og spesielt at vi nordbuar er så velkomne hit.

Det er klart vi går glipp av mykje, når vi ikkje får delta i fellesskap med venner og familie i Norge, men vi har eit spennane liv, som gjev oss minst like mykje velsigning og trivsel som kostnader. Viss det i det heile teke går an å bruke ordet kostnader. Og oppdraget er *de også* med på, der de er i det daglege. For at Guds rike skal breie seg utover, nyttar det ikkje at vi står på i eiga kraft. Guds rike kan ikkje bli vedteken på kyrkjelydsråsmøte, korkje her i Ceilândia eller i Nordfjord. Her det det snakk om soldatar i ein hær som er villege til kamp. Og det er snakk om ein kamp mot dei vonde kreftene som vi vestlege kristne omtrent har avskreve. «For vi har ikkje strid mot

Framhald side

Frå venstre; Niclas, Ingavar, Tone, Peter, Hilde og Andreas.

Jordmora i Hyen

For hyarar flest, i alle fall dei som er litt opp i åra, er Klara Holme oftaste berre kalla Jordmora.

I ein mannsalder har ho vore jordmor i Hyen. Og ikkje

I ein mannsalder har Klara Holme vore jordmor i Hyen.

berre jordmor, men kanskje like mykje sjukesyster, og i fleire tilfelle også doktor. Mange er det som har drege eit lettelsens sukk når beskjeden kom at Jordmora var undervegs.

Ho kom til Hyen som jordmor den 8. januar 1926, berre 23 år gammal.

Klara Holme var fødd på Sjøholt på Sunnmøre den 30. juni 1903, ho hadde jentenamnet Sandø. Ho vaks opp i ein syskenflokk så seks, tre gutter og tre jenter. Etter folkeskulen vart det amtskule og middelskule. Det var sjeldan ein kunne lese til middelskulen slik ute på bygdene, og dei måtte reie til Ålesund for å ta eksamen. Klare gjekk opp som privatist.

Etter skulegangen gjaldt det å kome seg i arbeid for å tene pengar. Klara fekk seg jobb som butikkhjelp på Valderøya og seinare heime på Sjøholt. Men tanken på og lysta til å studere vidare, hadde i denne tida meldt seg, og det var jordmorutdanning Klara hadde i tankane.

Ho sökte såleis på jordmorskulen i Bergen, og kom inn på fyrste søknaden. Ikke därleg, når vi veit at berre 10 av 200 søkerar kom inn. Denne skulen varte eit heilt år. Då Klara sto der med vitnemål i handa gjaldt det å få seg arbeid så snøgt som råd. Skulegang er ikkje mykje å leve av, og langt mindre var det i den tida.

Klara var heldig og fekk seg snart jordmorspost i Balestrand i Sogn. Der vart ho i 8 månader. - Vegen innover fjorden gjekk i den tida ikkje

lenger enn til Ese, fortel Klara. - Så for å nå fram til dei mange gardar og grender for å ta mot nye sogningar, var det båten som måtte nyttast. Og det vart turar i storm såvel som i stille.

Klara reiste til heimlege trakter igjen og var ei tid tilsett på Haukås tuberkoloseheim på Sjøholt. Det var jordmorspost ho ville ha, og i denne tida var det langt mellom dei ledige postane. Men så sökte ho seg til ein post i Hyen, og den fekk ho.

Like over nyttår i 1926 gjekk Klara i land på dampskipa kaia i Hyen for å ta til i sin nye post. Lite ante ho då at dette skulle bli hennar heimbygd. Det var sikkert ikkje fritt for at den ville naturen i vinterdrakt kanskje skræmde henne litt, ho som var van med det opne landskapet ved havet. Men naturen fekk ho ikkje så mykje tid å tenkje på. Oppgåvene som jordmor let ikkje vente på seg og gjeremåla var mange.

- I byrjinga vart det å losjere rundt om der det baud seg ledig husrom, seier Klara, - det var ikkje noko utsyrt kontor å kome til på den tida.

Hyen var i den tid ei avsidesliggende og avstengt bygd med vanskelige kommunikasjoner. Det var ikkje lett å få fram doktorhjelp om det skulle røyne på. Klare måtte difor ofte ta slike doktorgjeremål, og endelig måtte ho hjelpe doktoren når han kom. Gjennom si lange teneste har Klara hatt med mange, både distriktslegar og assistenter, å gjøre.

Klara likte gode både Hyen og den staute smeden som heitte Nils S. Smeden. Smeden hadde nok lenge

hatt eit godt auge til den nye jordmora. Så i 1928 sto bryllaupet. Kort tid etter byrja arbeidet med å rydde tomt, og huset på Straume sto ferdig i 1930. Her hadde smeden også smia og verkstaden sin.

Tre par barneføster sleit sine sko i heimen; Margot, Peder og Kåre. Desse har for lengst etablert seg. Peder har overteke heime og driv ein moderne bilverkstad, Margot er busett i Oslo der ho arbeider på eit kontor, og Kåre er faglærar på ein yrkeskule i Larvik.

Ei sak som har stått Klara nær er arbeidet for Helselaget. Då i fyrste rekjkje å skaffe til veges nødvendig utstyr til heimesjukepleien og til sjuketransport, og få etablert kontrollstasjon for mor og barn. Mykje av utstyret som vart innkjøpt i byrjinga måtte Klara sjølv forsokttere. I fyrstninga var det mykje urydda mark å ta til på. Klara var i ei årrekke medlem i styret i helselaget.

Klara har hatt mange slags opplevingar i yrket sitt fram gjennom tidaene. Det var därleg med vegar og bilar fanst mest ikkje i den fyrste tida. Når bodet på jordmora kom, så var det å reise med ein gong. Tida var som oftast knapp, og spenninga i heimen stor for det som sto føre. Det kunne bli mang ein strabasiøs tur før ein var framme. Klara fortel at midtvinters kom det bod frå Solheim om at jordmora måtte kome med ein gong.

- Utstyret sto alltid klart og når slike bod kom, var det å rykke ut med ein gong. Fyrst var det å leige hesteskyss på Straume. Kjerra vart spent for og turen tok til. Då eg kom til Hope var det så mykje snø at vogna måtte bytast ut med slede. Dette gjekk bra til Skjellbreivatnet, men

då var snøen så djup at hesten ikkje greidde drage lenger. Ski var teknike med og desse vart no brukte. Men i den lause og djupe snøen viste det seg å vere umogeleg å bruke desse også.

- Då var det ikkje anna råd enn å spenne frå sleden og freiste å ri på hesten. Dette gjekk ei stund, men hesten hadde store problem og vart etter ei stund umogeleg å sitje på, slik som den baska og kava i snøen.

Siste utvegen vart å la hesten gå føre og vege, for så å gå etter berrlesta. Dette gjekk på ein måte. Etter 6 timer var vi komme i Heimseta! Då var ei strekning på ca. 15 km tilbakelagt. Turen heldt fram på ski over isen på Heimsetvatnet, og til slutt med båt til Solheim.

Det var ikkje berre for jordmora slike turar røynde på, også for skyss-

folket var det hardt. Skikken var at skulle ein til dals, så vart ein møtt på halvvegen av dei derifrå. Det vert fortalt at då dei heldt på med siste etappen til Solheim, var skysskaren så trøytt at han fleire gongar heldt på å sovne. Det einaste som fekk han vaken igjen var at kameraten stadig minna han på at dette var jordmorskys.

Ein annan gong var det ein vaniskeleg fødsel som gjorde at kvenna måtte på sjukehus. Dette var før sjukehuset kom på Eid, så ein måtte ta «Hyefjord» heilt til Florø.

Ein gong var det to dalingar som skulle frakte jordmora. Dei var møtte opp med kvar sin hest. Men den eine var litt redd for sin, så han sa til kameraten: «Frakta du jordmora, så skal eg ta nisteskrinet hennar!»

Yrket som jordmor har bydd på mange opplevingar, også mange triste. Men jamen har det vore mange fine opplevingar også. Klara minnest dei fine vårveldane. Gamlevegen som gjekk opp gjennom Vestredalen, låg fint og idyllisk til i den vakre naturen. Ho minnest desse lyse vårveldane med orrespel og liv i naturen, der ho reiste til gards for å hjelpe fram nytt liv.

Reise- og transporttilhøva betra seg med åra. Vegar vart bygde og talte på bilar vaks. Ho hadde ofte mannen med på turane, då han no dreiv med drosjekøyring.

Klara, som no er inne i sitt 95. år, bur åleine i det koselege kårhuset som ho og mannen hennar bygde ved sida av hovudhuset på 60-talet.

Enno er ryggen rak og blikket friskt, og utan å vite det, vil vi tru at mottoet «Ei sunn sjel i ein sunn lekam» må vere Klara sitt livsmotto.

Ola Jan Birkeland

Framhald frå side 13

kjøt og blod, men mot verdens herrar i dette mørket, mot vondskapens åndehær i himmelrømda», står det klart skrive i Efesarbrevet 6.

Her i Ceilândia kjenner vi meir og meir til dette. Det er verkeleg kamp om menneskesjela. Vi misjonærar, «profesjonelle kristne», opplærde i teologi og rett tru, kan stå og forkynne til døve øyrer og lukka hjerter og sinn, viss ikkje Gud med sin Heilage Ande får gjere sitt verk, på sin måte, og då må han begynne med oss fyrst. Og han set igong sitt verk på bønneplassen, som vi ofte i vårt hektiske aktivitetsjag nedprioriterer å besøke. Innfor trona til Herren over alle herrar. Der kan vi legge av alt vårt, og ta imot hans utrustning til dette, i våre auge, umogelege oppdraget; å vitne om Jesus, og sette menneske fri frå alt som bind dei, og einn i eit levande fellesskap med og i teneste for Gud og nesten.

Hugsar de Maisa som vi skreiv om i adventsbrevet? Gud har halde fram sitt verk i henne, og det store er at mannen hennar, Josias, er blitt minst like brennande i si tru og teneste. Kong alkohol har ikkje makt over han lenger, no tener dei Kong Jesus, og kvar søndag fyller dei misjonærbilen for å bli med til den vesle kyrkjya vi har i Setor O, ein bydel der utfordringane er store, men arbeidskrafta og motet har vore labert i alle desse åra vi har vore her. Jammen er det godt at vi ikkje er áleine om dette! Det største som kan skje i denne kyrkjelyden som vi har så kort tid att i, er at dei sjølve blir sett i brann og går vidare til dei som enno ikkje har fått ta imot det nye livet. For det er akkurat det som har skjedd med Maisa og Josias, dei har fått eit nytt liv. Du kan sjå det både på dei og ungane deira, at no er det ein annan som styrer livet.

Desse to har vore med her i 10 år, så det viser igjen at vår tolmodige innsats står på prøve mang ein gong. Nyttar det å vitne, å be, å bruke sine krefter og pengar på misjon? Ja, det gjer det. «Gud gjer ofte meir bak vår rygg enn framfor våre auge» er det ein som har sagt. Så hugs det når din travle kvardag gjer det nærsynt: Det er Gud sjølv som gjev oppdrag, vi er berre bodbaerarar, for «Eg er vintreet, og de er greinene, skilde frå Meg kan de ingen ting gjera».

Vennleg helsing

Hilde og Ingvar Isene
Tone, Peter, Niclas og Andreas

Rekneskap for Kyrkjeblad for Gloppen 1996

Inntekter	1996	1995
Gåver (bladpengar)	100.769,50	94.113
Annonseinntekter	5.000,00	4.000
Kulturmidlar	3.000,00	3.000
Offer ved jubileum	0,00	3.878
Renter	813,64	759
Sum inntekter	109.583,14	105.750

Utgifter	1996	1995
Trykking og papir	75.080,00	74.330
Porto	19.532,16	19.568
Fotomateriell m.m.	2.833,44	4.099
Sum utgifter	97.445,60	97.998
Balanse/overskot	12.137,54	7.753
Sum	109.583,14	105.750

Kontroll-oppstilling

I midlar pr. 1/1 1996	16.948,97
Overskot 1996	12.137,54 = 29.086,51
Midlar i bank og postgiro	29.086,51

Sandane, 5. februar 1997

Johs. Klungrehaug
kasserar

Kommentar til rekneskapen

Rekneskapen kom ut med kr 12.137,- i overskot. Gåveinntektene har auka med 6.656,- og annonseinntektene med 1.000,- i høve til i fjor. Utgiftene vart omlag som i 1995. Vi er glade for gåvene og takkar hjarteleg for støtta.

Vi legg ved innbetalingskort i håp om at de vil støtte bladet. De kan og betale inn til Sparebanken, konto 3710.30.91455 ved bruk av giro eller direkte innbetalingskort.

Kasseraren

Gloppen kyrkjelege fellesråd

I 1996 vart det vedteke ei ny kyrkjelov. Ho gield frå 1.1.1997. Den vi hadde, hadde eksistert i 100 år. Det var naudsynt med ei ny kyrkjelov for å sjølvstendiggjøre kyrkja, rydde opp i uklare ansvarsforhold overfor dei tilsette, og gjøre klart kven som tilset arbeidarar i kyrkja.

Før å få meir greie på korleis den nye lova verkar, tok vi ein samtale med leiaren for Gloppen kyrkjelege fellesråd, Nils E. Eimhjellen.

Korleis er Gloppen kyrkjelege fellesråd bygt opp? Kven sit i rådet?

- Rådet er samansett av 2 representantar frå kvart av sokneråda: Asbjørn E. Bogstad, Berit L. Høylo - Breim.

Marie Sælensminde Rygg, Håkon Sandvik - Gimmedstad.

Olav Søreide, Synnøve Landstad - Vereide.

Nils E. Eimhjellen, Liv Øygard Solheim - Hyen.

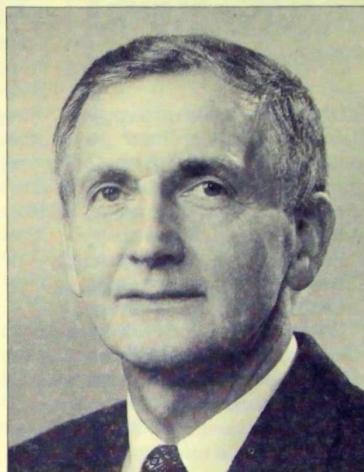
Astrid Rønneklev er vald frå kommunen.

Nils E. Eimhjellen er altså vald til ny leiar og sokneprest Olaf Sig. Gunderson nestleiar.

Kyrkjeverjen, Oddbjørn Almenning, er sekretær for fellesrådet.

- Kva mandat har så fellesrådet?

- Fellesrådet skal ivareta dei administrative og økonomiske oppgåvene på vegner av sokna, fremje samarbeidet mellom sokna, og ivareta kyrkjesokna sine interesser overfor kommunen. Av dette følgjer at fellesrådet er arbeidsgjevar for alle dei tilsette i kyrkja i Gloppen kommune, med unntak av prestane. Her i kommunen vil det seie 18 tilsette, som

Nils E. Eimhjellen er leiar for Gloppen kyrkjelege fellesråd.

utgjer 7 årsverk. Dei einskilde sokneråda skal meir arbeide med dei kyrkjebyggjande arbeidet, det kristelige livet i soknet.

- Kan du utdjupe meir konkret kva arbeidsoppgåver fellesrådet får ta seg av?

- Fellesrådet skal stå for bygging, drift og vedlikehald av kyrkjelege bygningar i prestegjeldet, ta seg av kyrkjegardane, få ansvar for budsjett, skaffe kontor til dei tilsette og syte for drifta. Rådet skal og ha ansvar for lokale, utstyr og materiell til konfirmasjonsopplæringa.

- Dette er jo vidtfemnande oppgåver som må koste mykje? Kvar får de pengane frå?

- Økonomien er kommunen sitt ansvar. Den nye kyrkjelova pålegg kommunane å syte for at intensjonane i den nye kyrkjelova blir gjennomførte.

Fellesrådet og kommunen har laga til ein samarbeidsavtale. Her heiter det:

«Gloppen kommune og Gloppen kyrkjelege fellesråd vil samarbeide for også i framtida å styrke grunnlaget for ei levande kyrkje i Gloppen.»

Fellesrådet får ei økonomisk ramme som det får forvaltningsansvar for. Eg reknar ikkje med at samarbeidet vil få problem her i Gloppen.

- Er det elles noko du har lyst å få med før vi rundar av samtalen?

- Ja, du må ikkje gløyme at kyrkja ikkje berre er eit gudshus, men og blant dei største kulturskattane våre som vi pliktar å ta våre på.

Vi må leggje alt til rette for at glopparane vil bruke kyrkja si.

Kristendommen kom til landet for 1000 år sidan, men kvar ny generasjon må kristnast, skal vi ta vare på denne arven.

Kåre Holvik

Gudstenesta for eldre

som brukar å vere i slutten av april, vert i Arbeidskyrkja søndag 1. juni.

Diakoninemnda

Prosesjon

Også i år er det lagt opp til prosesjon med born og blomar på gudstenestene 1. og 2. påskedag i kyrkjen i Gloppe.

Det er sendt brev til skulane, barnehagar, barnelag o.l. med oppmoding om å øve inn to songar.

Vi gjer som tidlegare år. Borna tek med seg påskeliljer i eit lite glas eller ein vase og møter i sakrestiet eit kvarter før gudstenesta tek til. Under preludiet går borna saman med presten fram mot koret. Der stiller dei seg opp og syng: «Dine hender er fulle av blomster». Deretter set dei blomane på alterringen. Når gudstenesta er slutt, hentar dei blomane, syng «Han er oppstanden» og går deretter saman med presten ut av kyrkja.

Vi har ein del glas med blomar i sakrestiet til dei borna som ikkje har blomar med heimfrå.

Oddlaug V.

GLOPPEN GRAVFERDSBYRÅ Kyrkjelydane sitt byrå

Utdrag av årsmeldinga

Det vart halde ordinær generalforsamling 28.03.96. Årsmelding og rekneskap for 1995 vart godkjende.

Styret har vore slik (valt i 1996):

Kåre Vereide, formann
Norvald Gjengedal, styrerepr.
Arne Gjengedal, styrerepr.
Magne Lotsberg, vararepr.

Det har vore halde 2 styremøte.

Elles har det vore konferert sak for sak når det har vore spørsmål om praktiske ting.

Aksjekapitalen på kr 55.000 er fordelt på same måte som tidlegare.

Aksjonærliste:

Breim sokneråd	25 aksjar	kr 12.500
Gimmestad »	25 aksjar	kr 12.500
Hyen »	10 aksjar	kr 5.000
Vereide »	50 aksjar	kr 25.000
Sum 110 aksjar		kr 55.000

Representasjon med stemmerett på generalforsamlinga er 1 representant frå kvar aksjonær. Soknerådsformannen er representant dersom det ikkje er valt ein annan.

Eigedom selskapet har:

Inventar på kontoret i Hendenbygget. Bårebil innkjøpt i 1990. 2 bårevogner.

Tilsette (på timebasis) er no fylgjande:

Oddlaug Vereide, med ansvar for adm. og stell.

Johannes Nedrebø, ansvar for køyring og stelle.

Elles er det avtalar om hjelp utanom når det er nødvendig med køyring, stell og vakt.

Driftsrekneskapet viser at selskapet har eit overskot i 1996 på kr 16.837 etter berekna skatt.

Byrået hadde 40 oppdrag. I gjennomsnitt er kostnaden med teneste ved gravferd i 1996 kr 4.475. Andre gravferdsbyrå vi har hatt høve til å samanlikne oss med, har høgare priser i gjennomsnitt pr. gravferd. Prisane har berre hatt små justeringar. Ein del utgifter er dei same anten det er få eller mange gravferder. Såleis vil forteneste vekse meir pr. gravferd ved dei som kjem på toppen.

Det har vore regelmessige annonser i Firda Tidend i tillegg til fast plass i Kyrkjebladet. Det er kjøpt kransestav til alle kyrkjene.

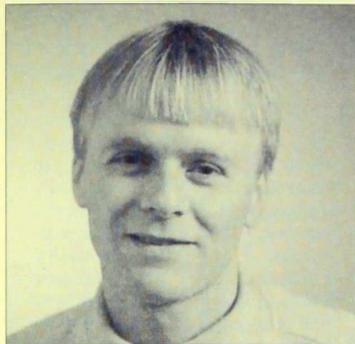
Det er rekna normal saldoavskrivning på bårebilen i 1996, med 20 %, og utgjer kr 6.800.

Revisjon av rekneskippet 1995 var gjort av Revisorgruppen Sogn og Fjordane.

Hovudprinsippet for tilbodet av tenestene har vore: *Gloppe Gravferdsbyrå utfører dei tenester pårørande ynskjer ved dødsfall og gravferd.*

Dette betyr at det er dei pårørande som har initiativet når det er spørsmål om kva gravferdsbyrået skal bli nytta til.

Styreonorar vert ikkje berekna for 1996.

Kjell Mardal, kyrkjetenar / kyrkje-gardsarbeidar

1. Palmesøndag skal eg, om veret vert bra, gå Holmøyskarrennet. Det er ein fin skitur som går frå Markane og over fjellet til Vangen på Fjelli.

Det har blitt mindre tid til fjellaturar i påska etterkvart, men ei overnatting på Mardalsstøylen, det må eg ha. For meg høver det best etter eg har ringt «inn helga» påske-afsta frå klokketårnet på Fredly.

2. Skjætorsdag er det nattverdgudsteneste i Gimmemadkyrkja, og som kyrkjetenar er det naturleg å vere med der. Like eins møter eg påskebodskapen i kyrkja att 2. påske-dag ved høgtidsgudstenesta då.

3. Det er eit vanskeleg spørsmål. Langfredag har alltid vore ein trist dag for meg. Eg hugsar godt at å feire bursdag på langfredag - som liten gut, ikkje var så kjekt. Påska er tida for ettertanke, og må ikkje bli berre ein ferie som vi tek fordi det er blinka ut ein del raude dagar mars/april.

4. Her hos oss har det som før nemnt alltid vore slik i påska, då skulle ein på støylen og ha ferie.

Sjølvे påskebodskapen kjem vel kansje litt i bakgrunnen, men eg trur desse dagane i fjellet med frisk luft, leik og moro, er sunt både for gammal og ung.

Vi ser no og at det er sportsgudsteneste både på Utvikfjellet og på Gjengedalsstøylen, og dette trur eg mange set pris på.

1. Vi kjem til å vere her i Gloppen. Eg nøyser meg med nordmørsbesøk pr. telefon. Vi kjem til å kose oss hei-

Ingrid Aske, lærar

Ei lita rund-spørjing

1. Korleis skal du feire påska i år?
2. På kva måte kjem du i kontakt med påskebodskapen?
3. Kva har påskebodskapen å seie for deg?
4. Kva meiner du om norsk påskefeiring?

me, og vi vil prøve å kome oss ut i naturen. Dessutan er vi glad i å gå til kyrkje.

2. Vi kjem nok til å la påsketankar og påskelesnad arbeide i oss litt kvar dag. Bordverset blir gjerne ein påskesalmesalme denne veka.

Elles vil vi først møte påskebodskapen på søndagsskulen i Arbeidskyrkja.

Skjærtorsdag eller langfredag kan det bli kyrkjebøsok - vi veit ikkje enno.

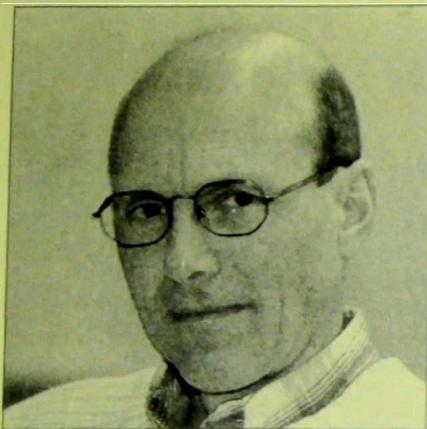
3. Og 1. påskedag er den heilt store festdagen i Vereide kyrkje-lyd. Organisten førebud gudstenesta bl.a. gjennom samarbeid med kor og musikarar. Både preike, tekst og tonar understrekar den jublende gleda. Og ungane som går i prosesjon med påskeliljene sine fram til altaret, er eit syn å sjå.

4. For meg er påska den sentrale kristne høgtida, og ordet om Jesu død, oppstode og himmelfart er grunnen som trua mi kviler på.

5. Eg har mange positive tankar om folk som kjem seg ut i naturen / til fjells på ski eller til fots. Tunge tankar letnar når vi kjem oss ut og opp!

Men det er klart at eg ville unne alle opplevinga i Vereidskyrkja 1. påskedag eller ei anna kyrkjeoppleving i høgtida.

6. Vi brukar å feire påska heime i lag med familie og vener som kjem heim og fyller opp hus og hytter i nabølaget. Vi tek gjerne dagsturar på ski

Magnar Heimset

om veret tillet det, oftast i Gjengedalsmarka.

2. Påskebodskapen får vi gjennom kyrkja si forkynning, i radio og TV, i Hyekyrkja og på Gjengedalsstøylen.

3. Påskebodskapen hører med til barnelærdomen. Lidingssoga og seinare påskemorgon sin bodskap om oppstoda gjorde sterke inntrykk på unge sinn. Dette blir vi minne om kvar påske, og bodskapen kjem nær.

4. Norsk påskefeiring er nok for ein del prega av uro og utfart. Men slik påska vert feira her lokalt, synest eg det er ein fin balanse mellom høgtid, familiesamling og turar i fjellet.

1. Eg skal nytte dei fridagane som er i påska til å kose meg i lag med familie og vener.

Ungane brukar å kome heim, og den tid eg kan bruke i lag med dei er spesielt verdifull.

I den grad det lagar seg skal eg vere på hytta i Feljastøylen. Eg hå-

par på godver, slik at eg kan nytte dagane til skigåing eller turgåing.

2. Påskebodskapen kjem eg mest i kontakt med gjennom program i radioen, gjennom messa på Utvikfjellet og alltid gjennom eigne tankar når eg vandrar rundt i den mektige naturen vi har rundt oss her i distriket.

3. Påskebodskapen er ein del av den kristne trua. Eg har halde fast ved den barnetrua eg fekk gjennom oppveksten i heimen. Den er såleis en del av grunnlaget for trua.

4. I utgangspunktet er bodskapen alvorleg og tung, men den bær likevel tru og håp i seg. Dette er den gode delen av påske, og for meg er dei positive og gode sidene ved den kristne bodskapen viktigast enten det er påske eller andre dagar i året.

Den norske feiringa er knytt mykje opp til fjell, fritid og natur; eg ser ikkje noko gale i det. Minuset er kanskje at det er for få som finn vegen til kyrkja til dei tradisjonelle gudstestene. Dette betyr likevel ikkje at nordmenn ikkje er opptekne av påskebodskapen, slik eg ser det.

Anny Felde

Påskefestveke i Gloppe

Også i år vert det gjeve ut ein informasjonsfaldar der alle gudstenester, konserter o.s.v. i samband med påskefeiringa er samla i ei grei oversikt. Faldaren vert delt ut til alle husstandaar av konfirmantane når dei samlar inn fastebøsene.

Her i Kyrkjebladet skal vi berre kort nemne:

- * *Musikkandakt i Hyen kyrkje* ved distriktsmusikarane i Gloppe og organist Anders Rinde, torsdag 20. mars kl. 20.
Der blir det andakt ved sokneprest Olaf Sig. Gundersen.
- * *Gallerikveld i Vereide kyrkje* palmesøndag kl. 20. Utstilling av kyrkjeteckstilar presentert av Olaf Sig. Gundersen. Gloppe Kunst lag m.fl. Song og musikk.
- * *Songmøte i Vereide kyrkje* skjærtorsdag kl. 19. Sunnmøre Kr. Mannskor.
- * *Pasjonsandakt i Vereide kyrkje* langfredag kl. 20 ved sokneprest Olaf Sig. Gundersen. Orgelmusikk ved Anders Rinde.

FAMILIE-NYTT

Døypte

BREIM

- 10.11. Nikoline Sæthre
Fadrap: Linda Evebø, Margunn Nancy Farsund, Lars Ove Sæthre, Sølvi Karin Fløtre.
- 10.11. Jonas Sårheim
Fadrap: Rigmor Hamre Hatlenes, Ove Jan Hatlenes, Ann Kristin Sårheim, Vegar Sårheim.
- 24.11. Hege Katrin Kandal
Fadrap: Brit Frøholm, Tore Bjarte Kandal, Per Åge Kandal, Karin Fredheim.
- 24.11. Eivind Gloppholm Hjelle
Fadrap: Margrethe Mørk, Dag Bjarte Gloppholm, Åse Egge.
- 1.12. Stian Flølo
Fadrap: Agnar Bjarne Ask, Sølvi Olset, Inger Helen Saveland, Jan Kåre Flølo.
- 1.1. Johannes Hole
Fadrap: Aud Inger Myklebust, Per Jarle Myklebust, Frank Asbjørn Hole Nilsen, Knut Erik Svendsen.
- 2.2. Ayla Myklebust
Fadrap: Anne Merete Seime Rasmussen, Per Rune Rasmussen, Eva Irene Myklebust, Margit Andrea Støyva.
- 2.2. Anne-Marte Mardal Dale
Ase Karin Mardal Kvamme, Per J. Dale, Egil Ravnestad, Tone Merethe Søreide, Jon Knut Hetle.
- 2.2. Edvin Fonn Sårheim
Fadrap: Aud Inger Myklebust, Per Jarle Myklebust, Randi Vidhammer Holen, Kjartan Holen.

GIMMESTAD

- 17.11. Eili Eikenæs
Fadrap: Per Helge Eikenæs, Anne Marie Eikenæs, Ase Eikenæs, Hallgeir Hansen, Anna Karin Wergeland Hansen.
- 26.12. Håkon Øygard

- 26.12. Jon Vegard Kristiansen Byrkjedal
Fadrap: Kjell Ingve Byrkjedal, Inger Helene Nordeide, Kjell Ove Nordeide.
- 26.1. Steffen Eide
Fadrap: Hilde Sætren, Dag Arne Eide, Rakel Rygg Wilke, Thomas Wilke.

HYEN

- 17.11. Silje Olin Eimhjellen Yksenøy
Fadrap: Olav Yksenøy, Sigrun Yksenøy, Sølvi Anita Eimhjellen Sæther, Øyvind Terje Sæther.
- 17.11. Sander Masdal Holme
Fadrap: Tore Masdal, Sølvi Sælen, Torbjørn Sælen, Steinar Masdal, Siri Beate Kjærgård.
- 19.1. Stian Pedersen
Fadrap: Ingrid Kjellaug Pedersen, Kjell Einar Stende, Anita Stende, Gunvor Augusta Nordal, Eli Ida Gjestdal.

VEREIDE

- 20.10. Kristoffer Kaale
Fadrap: Gudveig Vikerstrand, Geir Vikerstrand, Sigbjørn Hjelset.
- 20.10. Kine Madeline Jacobsen
Fadrap: Karoline Klausen, Bjørn Morten Risholm, Gerd Tennefoss, Arnt Jonny Alme, Judith Lundemark.
- 15.12. Ragnhild Elisabet Ryssdal
Fadrap: Øyvind Vada, Anne Kari Hårvnes Vada, Anders Ryssdal, Turid Korterud.
- 15.12. Ingrid Strømmen Kolset
Fadrap: Sissel Lofnes Hauge, Bernt Hauge, Sonja Kupen Solheim, Magnar Solheim.
- 1.1. Elin Møll
Fadrap: Anne Grete Møll, Sissel Ringemo, Tova Kristin Karlsson, Kjæmpenes, Mai Iren Skåden, Geir Peder Ueland.
- 19.1. Elise Myrholt Devik
Fadrap: Aslaug Marta Myrholt, Berit Devik Duvold, Einar Malvin Duvold, Gerd Berge, Jarl Henrik Devik.
- 19.1. Sølvi Hauge

- Fadrap: Perny Barstad Kvalsvik, Atle Kvalsvik, Liv Erdal, Jostein Erdal.

- 9.2. Sigrid Bergheim Holvik
Fadrap: Hildur Bergheim, Evy Ann Strand, Eivind Eide, Ståle Lunde.
- 9.2. Solgunn Alme
Fadrap: Karin Stette, Gunnar Stette, Ingvild Alme, Einar Alme.
- 9.2. Vebjørn Høyland
Fadrap: Ase Kristine Søvde, Ole Søvde, Tone Høyland Stolpe, Ragnar Stolpe.
- 23.2. Kari Ravnestad Kjørholt
Fadrap: Halvor Kjørholt, Kristin Landvik Kjørholt, Elisabeth Sundt Ravnestad, Gjertrud Ravnestad.

Jordfeste

BREIM

03.12.96	Aslaug Reed	f. 1920
06.12.96	Aslaug Skinlo	f. 1938
27.12.96	Anna S. Stensaker	f. 1923
03.01.97	Nikolina Hunskár	f. 1901
23.01.97	Magdalena Støyva	f. 1917
28.01.97	Leiv Bjørn Sårheim	f. 1951
07.02.97	Einar Seime	f. 1908
11.02.97	Alfred Jordanger	f. 1920
20.02.97	Alvhild Myklebust	f. 1920
25.02.97	Johannes Bø	f. 1911

GIMMESTAD

16.10.96	Anne T. Arnestad	f. 1904
18.10.96	Olav Aardal	f. 1905
30.11.96	Maria Sande	f. 1904
19.01.97	Elfrida Gimmestad	f. 1917
21.01.97	Nils Olai Rygg	f. 1911

VEREIDE

18.10.96	Jenny Astrid Andenes	f. 1904
26.11.96	Lars Vambiset	f. 1925
29.11.96	Ola J. Austrheim	f. 1922
01.12.96	Eirik Torleif Fjellestad	f. 1947
16.12.96	Rolv Aardal	f. 1946
16.12.96	Anna Oppheim	f. 1925
18.12.96	Marta Johanne Kleppe	f. 1919
29.12.96	Olav E. Eikenæs	f. 1915
18.01.97	Jens Andreas Andenes	f. 1913
22.01.97	Guttorm Slagstad	f. 1908

Gallerikveld Vereide kyrkje palmesøndag kl. 20.00

Det har vorte ein fin tradisjon at Gloppe Kunstlag i samarbeid med kyrkja har skipa til kunstutstilling på galleriet i Vereide kyrkje kring påsketider.

I år vert det utstilling av kyrkjetekstilar frå alle kyrkjene i Gloppe. Det vert også utstilt gamle dåpskle. Sokneprest Gundersen vil fortelje om symbola på dei ulike kyrkjetekstilane og om fargane i kyrkjeåret.

Det vert song, orgel- og fiolinmusikk. Velkommen til ei fin oppleving!

Kontor i Hendenbygget, 2. etasje, tlf. 57 86 57 70. Mobil tlf. 94 68 19 40
Inngang frå «Meierisida».
Johannes Nedrebø, tlf. 57 86 93 86.
Oddlaug Vereide, tlf. 57 86 54 48.

KYRKJEBLAD FOR GLOPPE PRESTEGJELD

Utgjeve av sokneråda i Vereide, Breim, Gimrestad og Hyen.
Kjem ut 10 gonger i året på Sandane. Betaling etter ønskje.

Redaksjonen: Åshild Roset, Jorunn Eide, Oddlaug Vereide, Rannveig Ommedal, Kåre Holvik, sokneprest Olaf Sigurd Gundersen.
Kyrjebladsssekretær: Oddlaug Vereide. **Layout:** Anders Rinde.

Kasserar:

Johs. Klungrehaug, 6860 Sandane - Postgiro 0804 3416872.

GLOPPE PRESTEGJELD

Sokneprest Olaf Sigurd Gundersen, Vereide, 6860 Sandane.
Tlf. 57 86 93 85. Mobil 945 55 782.
Prestekontoret er ope heile veka.

Breim
Tlf. 57 86 82 20.
Kontortid:
Torsdag kl. 16.30-18.00.

Vikarprest Asbjørn Gjengedal
Porsvegen 1, 6860 Sandane.
Telefon 57 86 66 78. Mobil 945 51 522

Kyrkjelydssekkretær:
Oddlaug Vereide.
Kyrkjelydkontoret 57 86 53 17.
(Hendenbygget). Kontortid:
Tysdag 9-14, fredag 9-13.

Soknediakon:
Inger Johanne Grini.
Pb. 258, 6860 Sandane
Kontor i Sørstrandsvegen 34.
Tlf. 57 86 65 27.
Kontortid: Tysdag 14.30-17.00
Torsdag 09.30-13.30
Tlf. privat: 57 86 26 30.

GLOPPE PRESTEGJELD

VEREIDE SOKN
Klokkar: Oddlaug Vereide,
tlf. 57 86 54 48.

Formann i soknerådet:
Ingrid Odland Eikenæs,
tlf. 57 86 65 04.

Organist: Anders Rinde,
tlf. 57 86 93 01.

Vereide kyrkje, tlf. 57 86 93 06.
Kyrkjetenar: Ingrid Lotsberg,
tlf. 57 86 93 96.

Gravar: Ivar Hjelle, tlf. 57 86 58 59.

BREIM SOKN

Klokkar: Aksel Rygg, tlf. 57 86 75 62.
Formann i soknerådet:

Berit Laila Haylo, tlf. 57 86 71 94.
Kyrkjetenar: Anders Bjørnereim,
tlf. 57 86 74 22.

Organist: Anders Rinde,
tlf. 57 86 93 01.

Gravar: Ivar Hjelle, tlf. 57 86 58 59.

GIMRESTAD SOKN

Klokkar: Arne Jostein Gimrestad
tlf. 57 86 78 73.

Organist: Per Mardal, tlf. 57 86 58 89.
Formann i soknerådet: Marie Sælens-

minde Rygg, tlf. 57 86 77 15.
Kyrkjetenar og gravar:
Kjell Mardal, tlf. 57 86 57 12.

HYEN SOKN

Klokkar: Martin Ø. Ommedal,
tlf. 57 86 90 37.

Organist: Sivert Aa, tlf. 57 86 98 56.
Kyrkjetenar: Jakob Holmestrand,
tlf. 57 86 98 48.

Formann i soknerådet:
Liv Øygard Solheim, tlf. 57 86 96 59.

KYRKJEVERJE

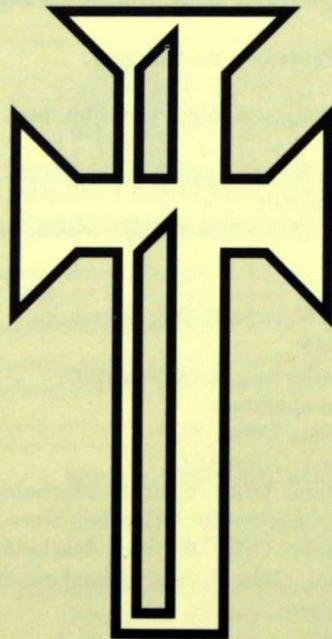
Odbjørn Almenning
Kontortid i Hendenbygget
kl. 08.00-15.00.
Tlf. kontor: 57 86 56 16.

Vi møtest i kyrkja

«Lat oss ikke halde oss borte når kyrkjelyden vår samlast, som somme plar gjera, men lat oss setja mot i kvarandre.» (Hebr. 10)

23.3. Palmesøndag Joh. 12. 1-13	kl. 11 GIMMESTAD kl. 11 HYEN kl. 20 VEREIDE	Familiegudsteneste. Olaf Sig. Gundersen. Offer: Kyrkjelydsarbeidet. Familiegudsteneste. Asbjørn Gjengedal. Offer: Nesholmen. Gallerikveld. Gloppe Kunstlag m.fl. Utstilling av kyrkjekestilar. Olaf Sig. Gundersen. Song - musikk.
27.3. Skjærtorsdag Matt. 26, 17-29	kl. 11 VEREIDE kl. 11.30 Utvikfjellet kl. 15 Gjengedalsstylen kl. 20 GIMMESTAD kl. 20 VEREIDE	Høgmesse. Asbjørn Gjengedal. Nattverd. Sportsandakt. Olaf Sig. Gundersen. Sportsandakt. Asbjørn Gjengedal. Kvelsgudsteneste. Olaf Sig. Gundesen. Nattverd. Songmøte v/ Sunnmøre Kr. Mannskor.
28.3. Langfredag Matt. 26, 30-27.50	kl. 11 BREIM kl. 11 HYEN kl. 20 VEREIDE	Pasjonsgudsteneste. Olaf Sig. Gundersen. Nattverd. Pasjonsgudsteneste. Asbjørn Gjengedal. Nattverd. Pasjonskveld. Olaf Sig. Gundersen.
30.3. 1. påskedag Matt. 28, 1-8	kl. 11 VEREIDE kl. 11 BREIM	Festgudsteneste. Olaf Sig. Gundersen. Vereide kyrkjekor. Prosesjon med blomar. Offer: NMS. Festgudsteneste. Asbjørn Gjengedal. Prosesjon med blomar. Offer: NMS.
31.3. 2. påskedag	kl. 11 GIMMESTAD kl. 11 HYEN	Festgudsteneste. Asbjørn Gjengedal. Rygg songlag. Prosesjon med blomar. Offer: Kyrkjelydsarbeidet. Festgudsteneste. Olaf Sig. Gundersen. Song av søndagsskuleborn. Prosesjon med blomar. Offer: Indremisjonen.
06.04. 1. s.e. påske Joh. 20, 19-31	kl. 11 Hestenesøyra kl. 20 MONA	Gudsteneste. Asbjørn Gjengedal. Offer: Det Norske Misjonsselskap. Kveldsong. Asbjørn Gjengedal.
11.04.	kl. 20 VEREIDE	Konsert. Gloppe Janitsjar m.fl.
13.04. 2. s.e. påsk Joh. 10, 11-16	kl. 11 BREIM kl. 11 HYEN kl. 20 IVAHOLA	Høgmesse. Olaf Sig. Gundersen. Offer: Nordfjord Folkehøgskule. Høgmesse. Asbjørn Gjengedal. Offer: MF. Temagudsteneste. Miljø. Olaf Sig. Gundersen. Konfirmantane i Gimmedstad og Vereide. Offer: Mexico-aksjonen.
20.04. 3. s.e. påske Joh.. 16, 16-22	kl. 11 VEREIDE kl. 11 GIMMESTAD	Familiegudsteneste. Olaf Sig. Gundersen. Offer: IKO. Høgmesse. Asbjørn Gjengedal. Nattverd. Offer: IKO.
27.04. 4. s.e. påske	kl. 11 GIMMESTAD kl. 11 VEREIDE	Samtalegudsteneste. Olaf Sig. Gundersen. Offer: Kyrkjelydsarbeidet. Høgmesse. Generalsekr. Finn Kristian Martinsen. Offer: Blå Kors.
01.05. Luk. 6, 36-38	kl. 20 HYEN	Samtalegudsteneste. Olaf Sig. Gundersen. Offer: Kyrkjelydsarbeidet.
04.05. 5. s.e. påske Joh. 15, 23-28	kl. 17 BREIM kl. 11 VEREIDE	Samtalegudsteneste. Asbjørn Gjengedal. Offer: Kyrkjelydsarbeidet. Samtalegudsteneste. Olaf Sig. Gundersen. Offer: Kyrkjelyden sitt ungdomsarbeid.
08.05. Helgetorsdag Luk. 24, 46-53	kl. 11 GIMMESTAD kl. 11 Arbeidskyrkja i Mona	Høgmesse. Asbjørn Gjengedal. Vigslingsgudsteneste. Biskop Ole D. Hagesæter. Vereide kyrkjekor m.fl.

AVE CRUX

De korsfestet min Herre! MIN Herre,
verdens herre, universets herre.
Det var Hans hender de spikret til et kors,
til forbannelsens tre.
Herlighetens Herre!
Så yngelig ble Han,
så lavt steg Han ned.
Så svak ble Gud for oss.
«For så elsket Gud verden»
Mennesker spotter og ler,
men Han, - se Han ber:
for oss, for verden: forlat, forlat!

De korsfestet min Herre!
Men det var ingen naglar som holdt Ham fast.
Det var - «kjærligheten, hjertegloden
sterkere enn døden».
Guds svakhet er sterkere enn oss!
For nettopp der i Hans avmakt ser jeg Hans allmakt,
Hans frelse, - Hans utstrakte hender: som sier
KOM, KOM TIL MEG!

Verden går videre, alltid videre:
mennesker fødes, mennesker lever og ler og lider.
Mennesker dør.
I denne verden står Korset plantet - forbannelsens tre,
Livets tre.
Guds svakhet for oss, de utstrakte hender.
En kjærlighet som gir oss og bare gir,
og som roper på meg, kaller på meg, drar meg til seg.
Jeg får ikke fred for Ham! Jeg blir ikke rolig for Ham
som henger der.
Jeg MÅ ha en mening om Jesus Kristus.
AVE CRUX - SPES UNICA!
Hill deg, Kors, du mitt eneste håp. Amen.

Ove C. Rypaas